

Jak už jsem uvedl, MfD dne 9. 7. byla soudem donucena k oznámení, že vydavatel deníku se „*omlouvá p. Josefu Nosovi za **nepravdivý** údaj, že pan Josef Nos měl být autorem výroku uveřejněného dne 11.2. 04 'Na mě si dejte pozor, já jsem to dneska podepsal'*“ (Rozuměj u StB a za totality). Za autora údajně lživého výroku, tedy za jakýsi pochybný, nevěrohodný zdroj informace, jsem byl přitom označen já. To se ovšem velmi dotýká mé profesní cti. Žádnou nepravdu jsem totiž nikdy nešířil.

CO JSEM VE SKUTEČNOSTI ŘEKL

Řekl jsem autorům článku ČESKÝ UMĚLEC – SLUHA NEBO HRDINA? (MfD, 11. 2. 2004) Gazdíkovi a Navarovi, kteří věnovali Nosovi pouhé 2% – 3% plochy své stati, poté co jsem přísně odlišil skutečné fizly od obětí vydírání (Nos byl jasně druhý případ), přesně toto: „*To je i případ písničkáře Nose. V den, kdy se upsal tajné policii, to večer oznámil lidem... Na mne si dejte pozor, já jsem to dneska podepsal... Tím se stal pro StB **nepoužitelný**. To byl **dobry český způsob, jak se s tím čestně vypořádat**.“ Čtenáři posuďte sám: **jak může být nepravdivý výrok, který kromě mě takřka v doslovné podobě slyšeli, ústně i písemně se o něm šířili a byli ochotni o něm u soudu pod přísahou vypovídat, nejméně tři další osoby** (Vlastimil Třešňák, Jiří Vondrák, Vladimír Merta)? Jak může být nepravdivý výrok, který se téměř doslova kryje s tím, co na sebe písničkář Nos **dokonce sám prozrazuje** v Obraně lidu (duben 1990)? „*Chtěli, abych jim donášel zprávy z našeho prostředí... Přemýšlel jsem, jak se tomu bránit a pak jsem řekl tomu mému přemlouváči, že se na to docela těším, že si budeme zprávy předávat... A tohle celé jsem potom vykládal jako bezvadný fór, jenomže fůra lidí v té době, kdy bylo dusno, nepochopila ryzost té srandy. Nepochopili, že to byl **můj způsob obrany**. A byl to **dobry a účinný způsob**, protože pak už se mi estébáci vyhýbali, akorát rozšiřovali zřejmě tu fámou, že jim dělám volavku. A dost mě štvě, že něco podobného naznačuje i Jiří Dědeček...“ (že by další x-tý svědek?).**

Považuji za skandální, že odvolací soud (JUDr. Ludmila Říhová, JUDr. Zdeňka Ferešová a JUDr. Naděžda Žáková), odmítl, až na prvního jmenovaného, všechna tato svědectví připustit – s tím, že tato svědectví, jež potvrzovala má slova, objevila se až v průběhu řízení (kdy se teprve jmenovaní svědci o celé soudní absurditě dozvěděli z médií, pozn. VJ). Nepřihlédl ani k tvrzení samotného Nose v Obraně lidu! Slavný soud by totiž jinak musel dojít k rozsudku, který nemá obdoby: k omluvě a zaplacení pokuty za nepravdivý výrok (jen já jsem zaplatil i s výlohami soudu bezmála 60.000, MfD víc než jednou tolik) musela by být odsouzena – oběť sama. Musel by být odsouzen Pepa Nos za pomluvu Pepy Nose...

TROCHA FAKTOGRAFIE: JAK TRUBADÚR ZPÍVAL

Pepa Nos nebyl ani agentem, ani tajným spolupracovníkem StB – alespoň o tom nejsou žádné doklady. Byl veden pouze jako kandidát tajné spolupráce s krycím jménem Trubadúr. Podívejme se tedy do dokumentů, které nám prozradí, v jaké tónině Trubadúr „zpíval“.

Poprvé to bylo 7. dubna 1978, kdy se rozpovídal o svých začátcích, kamarádech, ale i o patrně nelegálních vystoupeních, nelegálních honorářích a pořadatelích, ba i o neschválených (dokonce protisovětských) textech:

„Asi v roce 1972 jsem se v divadélku Orfeus seznámil s Vlastimilem TŘEŠŇÁKEM. Při tomto setkání mne TŘEŠŇÁK zasvětil do tajů písničkáření (...) Od té doby jsem až do roku 1975 absolvoval řadu koncertů společně s ostatními písničkáři, jako byli Jaroslav HUTKA, VI. MERTA, VI. TŘEŠŇÁK, Petr LUTKA. (...) V roce 1977 jsem absolvoval pouze vlastní koncerty, v roce 1978 jsem byl zastupován agenturou pro Středočeský kraj. Mimo tohoto jsem uskutečnil řadu vystoupení na pozvání organizátorů sdružení SLUNEČNICE,

v divadélku NA RYCHTĚ (...), ve Vysokoškolském klubu č. 1. na Strahově. Vzpomínám si, že mě k těmto koncertům pozval zvukový technik tohoto klubu (...). Když na těchto vystoupeních pořadatel získal větší tržbu, ze své vůle mi nabídl finanční částku kolem 50 – 100 Kč. Tuhle úplatu jsem obdržel za koncerty, které se uskutečnily v divadélku Na Rychtě a v závodním klubu Tesly Karlín. Na tyto koncerty mě zval jistý Jiří Čutka, student VŠE Praha. Na těchto koncertech jsem často zpíval písně, jejichž text nebyl schválen schvalovací komisí umělecké agentury (...) Při této příležitosti si vzpomínám, že při jednom vystoupení v divadélku Na Rychtě jsem slyšel povídku jistého Kočího ze skupiny PASKVIL, která se jmenovala: „Jak jsem se učil ruskému jazyku“. Tato povídka zesměšňovala ruský jazyk. Já ve svém vystoupení, které bylo po přečtení této povídky, jsem vyjádřil s tímto svůj nesouhlas, i když přiznávám, že jsem se od tohoto důrazněji nedistancoval. Považuji to za svoji chybu. Kromě ČUTKY a KOČÍHO jménem neznám ostatní členy. Po upřesnění si ještě vzpomínám na jména členů sdružení SLUNEČNICE: Lumír TUČEK, Michal VÍCH...“

Pod každou stránku Nos podepsal, že „četl a souhlasí“, a na závěr slíbil mlčenlivost.

Druhý Trubadúrův zpěv z 24. dubna 1978 známe jen z notového zápisu poručíka Rudolfa Kotála:

„Pramen na schůzce hovořil o svém setkání s písničkářem Vlastimilem TŘEŠŇÁKEM. Dle slov pramene se setkání uskutečnilo ve čtvrtek 20. dubna v odpoledních hodinách. Při první návštěvě TŘEŠŇÁK nebyl doma a pramen pouze hovořil s jeho manželkou. Ta jej nepustila do bytu a pouze s pramenem hovořila přes dveře. Po odchodu se pramen setkal s TŘEŠŇÁKEM na Staroměstském náměstí (...). Dále pramen k osobě TŘEŠŇÁKA uvedl, že je v poslední době ve velmi špatné situaci. Rodinné potíže, vyživovací povinnosti, otázka bydlení apod. Pramen k tomu dodal, že obě ženy, se kterými se stýkal jej v současné době vyhání a TŘEŠŇÁK je vzhledem k tomuto i ve velmi tíživé situaci, protože nemá kde bydlet. Jak pramenu sdělil, chodí občas na pozvání hrát a zpívat po soukromých bytech (...) V závěru pramen dodal, že TŘEŠŇÁK v poslední době velmi často navštěvuje pivnice a různé podniky, podléhá nadměrné konzumaci alkoholu a velmi často v takovémto stavu vypráví různé historky ze svého „utiskovaného života“ a dodává, že se nyní připravuje na svůj „pobyt na Mírově“.

K tomu si nadporučík StB napsal toto shrnutí:

„Zpráva hovoří o současné situaci kolem písničkáře TŘEŠŇÁKA. Charakterizuje jeho současnou finanční situaci, rodinné problémy apod. Upozorňuje na jeho soukromé vystupování po různých soukromých bytech.(...) Pramen byl i nadále úkolován k osobě Vlastimila TŘEŠŇÁKA“

STRUČNÝ KOMENTÁŘ SLEDOVANÉ OSOBY

Trubadúrův zpěv o trablech kolegy musel znít lidem, kteří poté pilně pracovali na vypuzení nepohodlných písničkářů z republiky (akce Asanace), jako rajská hudba. Takto po letech hodnotí Nosovu výpověď sám Vlasta Třešňák:

„Jakýsi pramen Trubadúr popisuje mé tehdejší problémy, mj. i problémy s placením výživného na děti. Možná je to náhoda, ale tehdy začala StB podnikat opatření, aby mi byly děti odebrány a umístěny do péče státu. Díky, Trubadúre. Sociální pracovnice našla v dětské postýlce špunt od šampaňského, ha! Syn měl trenýrky ušité z rudé vlajky, ha! Naštěstí tuhle policejní péči po čase odsunula do pozadí akce Asanace, a já se i s dětmi vystěhoval na západ...“

RESUMÉ: VYSOUDIL PRACHY, ZTRATIL CHARAKTER

Vraťme se však ještě jednou k mému výroku. Jak je zjevné, pronesl jsem jej v dobré víře, že pan Josef Nos je čestný člověk. Příčilo by se mi v nejmenším soudit člověka, v jehož situaci opakovaných výslechů na StB jsem nikdy nebyl. Zdálo se mi, že své eventuální chvilkové selhání, kdy nejméně 2 x na své kolegy vypovídal (žaloval?) věci, které jim mohly komplikovat a také komplikovaly život (ověřené fotokopie byly a jsou k dispozici soudu) a svou výpověď písemně stvrdil slibem mlčenlivosti, že toto všechno pak mnohonásobně napravil. Byl mi ohromně sympatický právě tím, že slib mlčenlivosti okamžitě porušil a všechno na sebe „vykecal“. Především těm, kterým by jeho výpověď mohla ublížit. To jsem měl za vysoce čestné jednání, za to jsem jej v tisku chválil. Teď si Nos z touhy po penězích vysoudil, že nic takového nikdy nikomu „nevykecal“. Tím dostal úředně – spolu s penězi – černé na bílém, že čestným člověkem nebyl a není.